

Arrest

nr. 174 906 van 20 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 augustus 2015 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 december 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}). Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}).

De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het algemeen rechtsbeginsel “fair balance”, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24.2 juncto artikel 51.1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). In een tweede middel voert de verzoekende partij opnieuw de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c); RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). In deze zin kan de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Met betrekking tot het algemeen rechtsbeginsel “fair balance” wijst de Raad erop dat hem zulk algemeen rechtsbeginsel niet bekend is en dat uit het betoog van de verzoekende partij evenmin kan worden opgemaakt op welke rechtsregel, andere dan de hoger vermelde rechtsregels, zij precies doelt. In deze mate is het eerste middel dan ook onontvankelijk. In de mate dat de verzoekende partij hiermee wenst aan te voeren dat de fair balance-toets in het licht van artikel 8 van het EVRM niet correct werd uitgevoerd, wordt verwezen naar de verdere bespreking in dit verband.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij aangehaalde arresten van de Raad en Raad van State dient te worden vastgesteld - naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwaarde hebben - dat zij nalaat aan te geven op welke manier deze een situatie betreffen die vergelijkbaar is met de hare.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar privé- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, tweede lid van het EVRM. De verzoekende partij wijst erop dat de overheid in het onderzoek of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen een fair-balance-toets moet uitvoeren. De verzoekende partij wijst in het licht van die toets op artikel 24.2 juncto artikel 51.1 van het Handvest en op het arrest Jeunesse/Nederland van het EHRM, waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van elke beslissing in een verblijfsprocedure het hoger belang van het kind in overweging moet nemen. Volgens de verzoekende partij heeft de gemachtigde in casu nagelaten dergelijke fair balance-toets uit te voeren.

De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd omtrent de elementen die aangaande artikel 8 van het EVRM werden aangehaald in de aanvraag van 22 mei 2015 en dat het hoger belang van het kind uitdrukkelijk in overweging wordt genomen. Zo wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat van mevrouw niet wordt verwacht dat zij zich opnieuw elders gaat vestigen, maar dat zij een visum gaat vragen in het land van herkomst en dat ze de keuze heeft om haar kind (dat niet schoolplichtig is) tijdelijk mee te nemen of het tijdelijk bij de vader te laten. Ook wordt gesteld dat het hoger belang van het kind niet wordt geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene en dat in deze tijden van zeer uitgebreide multimediale contactmiddelen steeds contact kan worden gehouden, en dat de verzoekende partij niet aantoont waarom de vader niet tijdelijk de verzorging van het kind op zich zou kunnen nemen, noch waarom haar tijdelijke afwezigheid het kind schade zou berokkenen. In casu slaagt de verzoekende partij er niet in aannemelijk te maken dat de

gemachtigde in de bestreden beslissing heeft nagelaten rekening te houden met het hoger belang van het kind. Zij beperkt zich tot het louter theoretische betoog dat de gemachtigde met het hoger belang van het kind rekening dient te houden, zonder daarbij concreet te maken welke elementen de gemachtigde in dat opzicht niet in zijn beoordeling zou hebben betrokken of op welke wijze de opgenomen motivering niet zou volstaan. Waar de verzoekende partij stelt dat het kind verzorging van de moeder nodig heeft en de vader ziek is en de zorg van een kind van vier jaar niet aankan, stelt de Raad vast dat het bij ongestaafde beweringen blijft die bovendien niet werden aangehaald in de aanvraag, zodat de verzoekende partij de gemachtigde niet kan verwijten ermee geen rekening te hebben gehouden. Daarnaast wijst de gemachtigde in de bestreden beslissing ook op een aantal elementen omtrent de integratie van de verzoekende partij in België, die weliswaar lovenswaardig bevonden worden maar geen buitengewone omstandigheden uitmaken die toelaten dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing er slechts toe strekt vast te stellen dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in de wet om haar verblijfsaanvraag in België in te dienen, doch de verzoekende partij op geen enkele manier belet om de rechten op gezinshereniging die zij meent te kunnen laten gelden uit te oefenen via de door de wetgever in beginsel voorziene procedure, zijnde via de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor haar woonplaats of haar verblijfplaats in het buitenland. De bestreden beslissing verhindert haar aldus geenszins om België opnieuw binnen te komen teneinde hier haar echtgenoot (en desgevallend haar kind) teervoegen indien zij aantoonst dat aan alle verblijfsvoorwaarden is voldaan. De bestreden beslissing spreekt zich immers enkel uit over de modaliteiten van indiening van de aanvraag, doch niet over de grond van de aanvraag.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de fair balance-toets zoals vereist door artikel 8 van het EVRM in casu niet zou zijn uitgevoerd, of dat de gemachtigde daarbij zou hebben nagelaten het hoger belang van het kind in overweging te nemen, zoals eveneens vereist door artikel 24.2 juncto artikel 51.1 van het Handvest. Een schending van voormelde artikelen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Beide middelen lijken, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 17 juni 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 11 augustus 2016, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond, stelt zij van oordeel te zijn dat de aanvraag niet onontvankelijk is en moet zijn, want dat er wel buitengewone omstandigheden zijn zoals reeds werd aangehaald in het verzoekschrift. Zij verwijst naar de argumenten vermeld in het verzoekschrift.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking.

2.2 Waar de verzoekende partij ter terechtzitting meent dat er – zoals reeds aangehaald in het verzoekschrift – wel sprake is van buitengewone omstandigheden en vervolgens uitdrukkelijk verwijst naar de in het verzoekschrift vermelde argumenten, dient erop gewezen te worden dat de Raad middels de beschikking van 9 juni 2016 reeds op deze argumenten heeft geantwoord. Door opnieuw te verwijzen naar de argumenten vermeld en elementen aangehaald in het verzoekschrift, brengt zij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Met dit betoog kan de verzoekende partij dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de beide middelen, in de mate dat zij ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

2.3 De verzoekende partij heeft geen geground middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE